

PAUL

AUSTER

UTAZÁSOK A SZKRIPTÓRIUMBAN

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Lloyd Hustvedt emlékére

A z öregember a keskeny ágy szélén ül, két tenyere a térdén nyugszik, fejét leszegve a padlóra mered. Sejtelme sincs róla, hogy a mennyezetbe közvetlen fellelte kamerát építettek be. A zár minden másodpercben némán kattán egyet, így a Föld egy fordulata alatt nyolcvanhatezer-négyszáz fényképet készít. Még ha tudná is, hogy figyelik, az sem számítana. A gondolatai máshol járnak, megrekedtek képzelete szülőttei között a fejében, ott keresi a választ az őt kísértő kérdésre.

Ki ő? Mit keres itt? Mikor érkezett és meddig marad? Kis szerencséivel az idő mindnyájunknak elárulja. Pillanatszerűen egyetlen feladatunk, hogy a lehető legfigyelmesebben tanulmányozzuk a képeket, és ne vonjunk le semmi elhamarkodott következtetést.

A szobában meghatározott számú tárgy található, mindegyik felszínére egy fehér ragasztószalagcsíkot tapasztottak, amin egyetlen szó áll nagybetűvel. Például

az ágy melletti asztalon az ASZTAL szó. A lámpán a LÁMPA szó. Még a falon is, ami szigorúan véve nem tárgy, ott a ragasztószalag a FAL szóval. Az öregember egy pillanatra felnéz, meglátja a falat, meglátja a ragasztószalagot a falon, és halkán kiejti a *fal* szót. Ennél a pontnál még nem lehet tudni, vajon a szalagra írt szót olvassa-e vagy egyszerűen a falra utal. Elképzelhető, hogy elfelejtett olvasni, ám a dolgokat még felismeri, és tudja a nevüket, vagy épp ellenkezőleg, elvesztette a képességét, hogy felismerje a tárgyakat, de olvasni még tud.

Kék-sárga csíkos pamutpizsamát visel, lábát fekete bőrpapucsba bújta. Nem világos előtte, pontosan hol is van. Egy szobában, igen, de milyen épületben található ez a szoba? Házban? Kórházban? Börtönben? Nem emlékszik, mióta van itt, sem a körülmények természetére, melyek az idekerülését kiváltották. Talán mindig is itt volt; talán születése napjától itt él. Csak abban biztos, hogy szívét csillapíthatatlan bűntudat tölti meg. Ugyanakkor nem tud szabadulni attól az érzéstől sem, hogy ő tulajdonképpen rettenetes igazságtalanság áldozata.

A szobában van ablak, a rolót azonban leengedték, és amennyire emlékszik, nem nézett még ki rajta. Ugyanez a helyzet az ajtóval és a fehér porcelán kilincsgombbal. Be van zárva, vagy szabadon járhat-kelhet? Ennek még utána kell járnia – mert mint az első bekezdésben szerepel, gondolatai máshol járnak, a múltban sodródni,

ahogy a fejébe zsúfolt fantomlények közt csatangol, elkeseredetten keresve a választ az őt kísértő kérdésre.

A fényképek nem hazudnak, viszont a teljes történetet sem mesélik el. Csupán az eltelt időt rögzítik, külső bizonyítékok. Például az öregember korát nehéz megállapítani a kissé életlen, fekete-fehér képekből. Az egyetlen, ami bizonyossággal állítható, hogy nem fiatal, ám az *öreg* elég tág kifejezés, a vele leírt személy bárhol lehet hatvan és száz között. Ezért aztán elhagyjuk az *öregember* megjelölést, és mostantól úgy hivatkozunk az emberre a szobában: Mr. Blank. Keresztnév egyelőre szükségtelen.

Mr. Blank végre feláll az ágyról, kicsit vár, hogy visszanyerje az egyensúlyát, majd odacsoszog az íróasztalhoz a szoba másik végében. Fáradtnak érzi magát, mintha keveset aludt volna, azt is rosszul, s ahogy papucsá talpa súrolja a csupasz parkettát, smirgli hangjára emlékezteti. Messze a távolban, a szobán kívül, az épületen kívül, melyben a szoba található, egy madár halk rikoltását hallja – talán varjú, talán sirály, nem tudja megmondani.

Mr. Blank leereszti testét a székebe az íróasztalnál. Rendkívül kényelmesnek találja: puha barna bőr borítja, széles karfáján kényelmesen elfér az alkarja és a könyöke, nem is szólva a láthatatlan rugós mechanizmusról, amely révén tetszése szerint hintázhat előre-hátra, amit azonnal meg is tesz, amint leült. A hintázás nyugtató hatással van rá, és ahogy tovább élvezti ezt a kellemes ringatózást,

eszébe jut a hintaló a szobájában kisfiú korában, és újra-éli a képzeletbeli utazásokat, melyeket azon a lovon tett, akit Deresnek hívott, és aki az ifjú Mr. Blank elméjében nem fehér festékkel díszített fatárgy volt, hanem eleven lény, hús-vér ló.

A gyerekkorba tett kurta kitérő után ismét szorongás tör fel Mr. Blank torkában. Fáradt hangon azt mondja: Nem hagyhatom, hogy ez történjen. Aztán előrehajol, hogy megvizsgálja a mahagóniasztalon takaros kupacba rakott papírokat és fényképeket. Először a fényképeket emeli fel, három tucat A4-es méretű, fekete-fehér portré különböző korú és típusú férfiakról és nőkről. A legfelsőn egy huszonéves fiatal nő. A haja sötét és rövid; feszült, gondterhelt tekintettel néz a kamerába. Az utcán áll egy városban, olasz vagy francia város lehet, mert egy középkori templom előtt áll, és mivel sálat és gyapjúkabátot visel, jogosan feltételezhető, hogy a kép télen készült. Mr. Blank a fiatal nő szemébe néz, és megpróbálja felidézni, ki lehet. Úgy húsz másodperc elteltével egy szót suttog: Anna. Ellenállhatatlan szeretet söpör át egész lényén. Azon töpreng, hogy Anna vajon a felesége lehetett, vagy esetleg a lánya képét nézi-e. Ezeket a gondolatokat rögtön újabb büntudathullám mossa el, és ebből tudja, hogy Anna halott. Ami még rosszabb, gyanítja, hogy ő felelős a haláláért. Még az is elképzelhető, mondja magának, hogy ő maga ölte meg.

Mr. Blank felnyög fájdalmában. Ez a fényképnézegetés túl sok most neki, hát félretolja a képeket, és a papírokra koncentrálni. Összesen négy kupac van, mindegyik úgy tizenöt centi magas. Minden különösebb ok nélkül először a bal szélső kupacból veszi le a legfelső lapot. A kézzel, nyomtatott betűkkel írt szöveg, amelynek írásképe nagyon hasonlít a szalagokon látható szavakéhoz, így szól:

Az űr legkülsőbb régióiból nézve a Föld nem nagyobb egy porszemnél. Emlékezz erre, amikor legközelebb leírod az „emberiség” szót.

Az arcára kiülő utálatból, ahogy átfutja ezeket a sorokat, biztosak lehetünk benne, hogy Mr. Blank nem vesztette el az olvasás képességét. Ám hogy ki e sorok szerzője, az továbbra is nyitott kérdés.

Mr. Blank a következő lapért nyúl, ami gépelt kéziratféle. Az első bekezdés így szól:

Abban a pillanatban, hogy belekezdtem a történetembe, leütöttek és fejbe rúgtak. Amikor feltápáskodtam és folytatni próbáltam, egyikük szájon vágott, egy másik pedig gyomorszájon. Összeestem. Sikerült megint felkecmeregnyem, de amint harmadszor is nekiálltam mesélni, az ezredes a falnak lökött, és elájultam.

A lapon van még két bekezdés, ám mielőtt Mr. Blank tovább olvashatna, megcsörren a telefon. Fekete, tárcsás készülék a múlt század negyvenes-ötvenes éveiből, és

mert az ágy melletti asztalon áll, Mr. Blank kénytelen felkelni a puha bőrszékből, és átcoszogni a szobán. A negyedik csengésre veszi fel.

Halló?

Mr. Blank?, kérdezi egy hang a vonal túlsó végén.

Ha maga mondja.

Biztos? Nem kockáztathatok.

Nem vagyok biztos semmiben. Ha Mr. Blanknak akar hívni, boldogan hallgatok rá. Kivel beszélek?

James vagyok.

Nem ismerek semmiféle Jamest.

James P. Flood.

Frissítse fel az emlékezetemet.

Tegnap meglátogattam. Két órát töltöttünk együtt.

Á, a rendőr.

Volt rendőr.

Igen. A volt rendőr. Mit tehetek magáért?

Szeretnék újra beszélni magával.

Egy beszélgetés nem volt elég?

Nem igazán. Tudom, hogy én mellékszereplő vagyok ebben az egészben, de azt mondták, kétszer találkozhatom magával.

Azt mondja, nincs választásom?

Attól tartok. De nem muszáj a szobában beszélgetnünk, ha nem akar. Kiülhetünk a parkba, ha az jobb.

Nincs mit felvennem. Pizsamában és papucsban állok itt.

Nézze meg a szekrényben. Van mindenféle ruhája, ami csak kellhet.

Ó. A szekrényben. Köszönöm.

Reggelizett már, Mr. Blank?

Nem hinném. Szabad ennem?

Háromszor naponta. Kicsit még korán van, de Anna hamarosan megérkezik.

Anna? Azt mondta, Anna?

Ő gondoskodik magáról.

Azt hittem, meghalt.

Aligha.

Talán ez egy másik Anna.

Kétlem. Az összes ember közül, aki szerepel ebben a történetben, ő az egyetlen, aki feltétel nélkül a maga oldalán áll.

És a többiek?

Mondjuk úgy, hogy sokan neheztelnek magára, és hagyjuk ennyiben.

Meg kell jegyeznünk, hogy a mennyezeti kamera mellett az egyik falba mikrofont is ültettek, így minden neszt és hangot, amit Mr. Blank kelt, egy igen érzékeny digitális hangfelvevő rögzít és tárol. Ekképpen a testéből

kiadott leghalkabb pisszegés vagy nyögés, legapróbb köhintés vagy szellentés is beszámolóink szerves részét képezi. Mondanunk sem kell, hogy ebbe az akusztikai adatállományba beletartoznak a Mr. Blank által motyogott, kiejtett, elkiabált szavak, ahogy például a fenti telefonbeszélgetés James P. Flooddal, ami azzal ér véget, hogy Mr. Blank vonakodva enged a volt rendőr kérésének, miszerint még délelőtt hadd látogassa meg. Miután Mr. Blank leteszi a kagylót, leül a keskeny ágy szélére, és felveszi a jelentésünk első mondatában leírt testhelyzetét: tenyere a térdén nyugszik, fejét leszegve a padlóra mered. Azon tűnődik, hogy fel kéne állnia és elkezdeni keresni a Flood által említett szekrényt, és ha tényleg létezik, a pizsamából talán átöltözni másba, már ha van ruha a szekrényben. Mégsem veti bele magát egyből efféle hétköznapi feladatokba. Vissza akar térni a kézírathoz, amit akkor olvasott, amikor a telefon félbeszakította. Tehát feláll az ágyról, és próbaképpen egyetlen lépést tesz, amikor hirtelen megszédül. Megérti, hogy össze fog esni, ha állva marad, ám ahelyett hogy visszaülne az ágyra, amíg a krízis elmúlik, jobb kézzel nekitámaszkodik a falnak, az egész súlyával arra nehezedik, és szép lassan leereszkedik a padlóra. Mikor a térde talajt ér, Mr. Blank előrehajol, és tenyerét is a padlóra teszi. Szédülés ide vagy oda, eltökélten megcélozza az íróasztalt, és négykézláb elmászik odáig.

Miután sikerül felkapaszkodnia a bőrszékbe, idegei megnyugtatóra pár percig előre-hátra hintázik. Ráébred, hogy a testi erőfeszítés dacára fél továbbolvasni a kéziratot. Hogy ez a félelem mitől tört rá, annak nem tudja okát adni. Azok csak szavak, mondja magának, mióta van a szavaknak akkora erejük, hogy kis híján halálra rémítsék az embert? Ez nem járja, motyogja alig hallhatóan. Majd hogy bátorságot merítsen belőle, megismétli teli tüdőből: EZ NEM JÁRJA!

Felfoghatatlan, ám ez a hirtelen kitörés erőt ad a folytatáshoz. Nagy levegőt vesz, szemét a lapra szegezi, és olvasni kezdi a másik két bekezdést:

Azóta ebben a szobában vagyok. Annak alapján, amit tudok, nem tipikus cella, nem katonai börtön és nem területi fogház. Kicsi, üres helyiség, durván három és fél-szer négyméteres, és a jellege miatt (döngölt padló, vastag kőfalak) gyanítom, hogy élelmiszerraktárként szolgált, talán lisztes- vagy gabonászsákoknak. Egyetlen rácsos ablak van a nyugati fal tetején, de olyan magasan, hogy nem érem el. Szalmamatracon alszom a sarokban, naponta kétszer kapok enni: reggel hideg zabkását, este langyos levest és száraz kenyeret. Számításaim szerint ez a negyvenhetedik este, hogy itt vagyok. Ez a kalkuláció nem biztos, hogy pontos. Az első napon többször bejöttek és megverték, és mivel nem emlékszem, hányszor vesztettem el az eszméletemet – és hogy akkor meddig –,

elképzелhető, hogy elvétettem a számolást, és nem vettem észre egy napnyugtát vagy napkeltét.

A sivatag közvetlen az ablakom alatt kezdődik. Ahányszor nyugati szél fúj, érzem a zsálya és a boróka illatát, a száraz távolságok legközelebbjét. Majd' négy hónapig éltem ott kint, egyik helyről szabadon mentem a másikra, a szabad ég alatt aludtam mindenféle időben, és arról a nyílt vidékről visszatérni ebbe a bezárt szobába nem volt könnyű. Elviselem a kényszerű magányt, a társalgás és az emberi érintkezés hiányát, de vágyom a levegőt és a fényt, szeretnék mást is látni ezeken a rücskös kőfalakon kívül. Időnként katonák mennek el az ablakom alatt. Hallom a csizmatalpuk csikorgását a kavicsoson, a felfelcsattanó hangjukat, a kocsik és lovak zaját az elérhetetlen napsütésben. Ez a helyország Ultima: a Konföderáció legnyugatibb csücske, az ismert világ széle. A fővárostól több mint kétezer mérföldre vagyunk, a feltérképezetlen Idegen Territóriumok szomszédságában. A törvény értelmében tilos oda átmenni. Én azért mentem, mert parancsot kaptam, és most visszatértem jelentést tenni. Vagy meghallgatnak, vagy nem, aztán kivisznek és lelőnek. Ebben most már elég biztos vagyok. Amikor majd a falhoz állítanak, és rám céloznak a puskákkal, csak annyit fogok kérni, hogy vegyék le a szememről a kendőt. Nem mintha érdekelne, kik ölnek meg, csak szeretnék felnézni az égre. Most mindössze ennyit akarok. Kint

állni a szabadban és felnézni a tágas kék égre, utoljára még megbámulni azt a harsogó végtelent.

Mr. Blank abbahagyja az olvasást. Félelmét zavar váltotta fel, s noha eddig minden szót értett, fogalma sincs, mire vélje a dolgot. Ez most igazi jelentés?, töpreng. És mi ez a Konföderáció meg a rejtélyes Idegen Territóriumok, és miért olyan a szöveg, mintha a tizenkilencedik században írták volna? Mr. Blank tisztában van vele, hogy szellemileg koránt sincs a legjobb formában, hogy semmit nem tud arról, hol is van és miért van ott, abban viszont meglehetősen biztos, hogy a jelen a huszonegyedik század elejét jelenti, és hogy egy Amerikai Egyesült Államok nevű országban él. Ez utóbbiról eszébe jut az ablak, pontosabban a roló, melyre egy fehér ragasztószalagot helyeztek a ROLÓ szóval. Csupasz talpát a padlón tartva, karját a bőrszék karfájának szorítva jobbra fordul kilencven-száz fokot, hogy megsejmelje az említett rolót – ugyanis a szék nemcsak előre-hátra dönthető, de forgatható is. Eme felfedezés annyira megörvendezteti Mr. Blankot, hogy ki is megy a fejéből, miért akarta megnézni a rolót, és inkább kiélvezi a szék említett tulajdonságát. Körbefordul egyszer, kétszer, háromszor, és eszébe jut, ahogy gyerekkorában a borbélyszékben ülve hasonlóképpen pörgette meg Rocco, a fodrász, hajvágás előtt és után is. Szerencsére amikor Mr. Blank nyugvó

helyzetbe jut, a szék többé-kevésbé abba pozícióba kerül vissza, ahonnan indult, így ismét a rolót látja, és a kellemes közbáték után ismét azon mereng, hogy odamegy az ablakhoz, felhúzza a rolót és kinézve megállapítja, hol is van. Talán már nincs is Amerikában, véli, hanem egy másik országba került, éjnek idején elrabolták egy idegen hatalom titkosügynökei.

Azonban a három pörgés a székben kissé elszédítette, vonakodik felkelni, nehogy megismétlődjön az, ami miatt kénytelen volt az előbb négykézláb átkelni a szobán. Csakhogy Mr. Blank még nincs tudatában annak, hogy a børszékot, amellet, hogy előre-hátra dönthető és körbeforgatható, négy apró kerékkal is felszerelték, amelyek révén megteheti az ablakhoz vezető utat anélkül is, hogy fel kéne állnia. Csakhogy Mr. Blank nem is sejti, hogy a két lábán kívül más eszköz is a rendelkezésére áll, tehát marad, ahol van, a székben ülve, háttal az íróasztalnak, nézi a hajdanán fehér, ám már sárguló rolót, és próbálja felidézni az előző délutáni beszélgetést a volt rendőrrel, James P. Flooddal. Emlékezetében kutat egy arc, egy gesztus után, ami elárulná, hogy néz ki a férfi, ám ahelyett hogy egy tiszta képre bukkanna, ismét bénító büntudat tör rá. Mielőtt azonban a kín és rettegés friss rohama igazi pánikká erősödhetne, kopognak az ajtón, majd kulcs zörren a zárban. Ez azt jelenti, hogy Mr. Blank rab ebben a szobában, csak mások jóindulatá-

ból és kegyéből hagyhatja el? Nem feltétlenül. Elképzelhető, hogy Mr. Blank belülről zárta rá az ajtót, és a most érkezőnek ki kell nyitnia, hogy beléphessen, így megkímélve őt attól, hogy fel kelljen állnia és ajtót nyitni.

Akárhogy is, az ajtó most kinyílik, és egy alacsony, meghatározhatatlan korú nő lép be – Mr. Blank úgy véli, bárhol lehet negyvenöt és hatvan között, nehéz biztosan megállapítani. Szürke haja rövidre van vágva, sötétkék pantallót és világoskék pamutblúzt visel, és amint belép, első dolga, hogy rámosolyog Mr. Blankra. Ez a mosoly, amely gyöngédséget és szeretetet is tükröz, elűzi Mr. Blank félelmeit, és helyreállítja lelki egyensúlyát. Fogalma sincs, kicsoda ez a nő, mégis örül, hogy látja.

Jól aludt?, kérdezi a nő.

Nem is tudom, feleli Mr. Blank. Ha őszinte akarok lenni, arra sem emlékszem, aludtam-e egyáltalán.

Az jó. Azt jelenti, hogy hat a kezelés.

Mr. Blank nem kommentálja ezt az enigmatikus kijelentést, hanem méregeti a nőt pár pillanatig, majd megkérdezi: Bocsássa meg az ostobaságom, de maga véletlenül nem Anna?

A nő megint megajándékozta egy gyöngéd és kedves mosollyal. Örülök, hogy emlékszik rá, feleli. Tegnap folyton elfelejtette.

A megdöbbsent és zaklatott Mr. Blank a székkal az asztal felé fordul, majd kiveszi a fiatal nő fotóját a fekete-

fehér fényképek közül. Mielőtt visszafordulna, hogy me-
gint megnézzé a nőt, aki a jelek szerint Anna, az már
mellette áll, és kezét gyengéden Mr. Blank jobb vállára
téve a képet nézi.

Ha a maga neve Anna, érdeklődik Mr. Blank érzel-
mektől remegő hangon, akkor ez kicsoda? Az ő neve is
Anna, nem?

De, válaszolja a nő. Figyelmesen nézi a portrét, mint-
ha egyszerre visszatetszéssel és nosztalgiával emlékezne
valamire. Ez Anna. És én is Anna vagyok. Az az én fény-
képem.

De... de... dadogja Mr. Blank, a lány a képen fiatal.
Maga meg... magának ősz a haja.

Az idő, Mr. Blank, feleli Anna. Ugye, tudja, mi az idő?
Az a harmincöt évvel ezelőtti önmagam.

Mielőtt Mr. Blank válaszolhatna, Anna visszateszi fia-
talabb énje képét a fényképhalomra.

Kihűl a reggelije, mondja, majd elhagyja a szobát,
és egy pillanat múlva zsúrkocsival tér vissza, amin egy
tál étel van. Az ágy mellé állítja.

A reggeli egy pohár narancslé, egy szelet megvajazott
pirítós, két buggyantott tojás egy kis fehér tálon, és egy
kancsó Earl Grey tea. Ha eljön az ideje, Anna majd ki-
segíti Mr. Blankot a székéből és odavezeti az ágyhoz, ám
előbb egy pohár vizet és három tablettát ad neki: egy
zöldet, egy fehérret és egy lilát.

Mi a baj velem?, kérdezi Mr. Blank. Beteg vagyok?

Nem, egyáltalán nem. A tabletták a kezelés része.

Nem érzem rosszul magam. Kicsit talán kábának és fáradtnak, de semmi rettenetes. A koromat tekintve pláne.

Nyelje szépen le a tablettákat, Mr. Blank. Aztán megeheti a reggelit. Biztos nagyon éhes.

De nem akarom a tablettákat, makacskodik Mr. Blank. Ha nem vagyok beteg, nem fogom lenyelni ezeket a rohadt tablettákat.

Anna nem vág vissza erre a durva, agresszív kijelentésre, hanem lehajol és homlokon csókolja. Drága Mr. Blank, mondja. Tudom, mit érez, de megígérte, hogy mindennap beveszi a tablettákat. Megegyeztünk. Ha nem veszi be, a kezelés mit sem ér.

Megígértem?, csodálkozik Mr. Blank. Honnét tudjam, hogy igazat mond?

Onnan, hogy én mondom, feleli Anna, és én sosem hazudnék magának. Ahhoz túlságosan szeretem.

A *szeretem* szó meglágyítja Mr. Blank eltökéltségét, és ösztönösen visszakozik. Jól van, beveszem a tablettákat. De csak ha még egyszer megcsókol. Rendben? De most igazi csókot. A számra.

Anna elmosolyodik, megint lehajol, és szájon csókolja. A maga három másodpercével ez már nem csak puszinak számít, és noha a nyelv nem jut szerephez, az intim kon-

taktusba bizony belebizsereg Mr. Blank teste. Mire Anna felegyenesedik, már le is nyelte a tablettákat.

Most az ágy szélén ülnek egymás mellett. Előttük a zsúrkocsi, és miközben Mr. Blank megissza a narancslevet, harap a pirítósból, és kortyol egy kis teát, Anna bal kézzel gyöngéden simogatja a hátát, és egy dallamot dúdol, amit Mr. Blank nem tud azonosítani, de amiről tudja, hogy ismeri vagy ismerte valamikor. Aztán neki lát a buggyantott tojásnak, a kanál hegyével kilyukasztja a sárgáját, az evőeszköz homorú részébe gyűjt némi sárgát és fehéret, ám amikor a szájához akarja emelni, döbbenet látja, hogy remeg a keze. Sőt nem is csak remeg, hanem ráng, képtelen neki parancsolni. Mire a kanál tizenöt centire eltávolodik a tányértól, a görcs olyan erős, hogy a sárga-fehér keverék zöme visszacsorog a tányérra.

Megetessem?, kérdezi Anna.

Mi a baj velem?

Ne aggódjon, paskolja meg a hátát nyugtatólag Anna. Ez természetes reakció a tablettákra. Pár perc alatt elmúlik.

Szép kis kezelést találtak ki nekem, morogja Mr. Blank csüggedt, durcás hangon.

A maga érdekében. És nem tart örökké. Higgyen nekem.

Így hát Mr. Blank engedi Annának, hogy megetesse, és ahogy ő nyugodtan kikanalazza neki a tojást, szájához

tartja a teáscsészét, és szalvétával megtörli a száját, Mr. Blank kezdi úgy érezni, hogy Anna nem is nő, inkább angyal, vagy ha úgy tetszik, angyal nő képében.

Miért ilyen kedves hozzám?, kérdez rá.

Mert szeretem, feleli Anna. Ilyen egyszerű.

Most, hogy az étkezés véget ért, érkezett az ürítés, mosdás és öltözés ideje. Anna eltolja az ágytól a zsúrkocsit, majd kezét nyújtja Mr. Blanknak, hogy felsegítse. Mr. Blank végtelenül meglepődik, hogy felállva egy ajtó előtt találja magát, amit addig észre sem vett, és az ajtó felületén ott egy újabb fehér ragasztószalag a FÜRDŐSZOBA szóval. Nem érti, hogy nem látta meg, hiszen alig pár lépés az ágytól, ám mint azt az olvasó már tudja, gondolatai jobbra máshol jártak, szellemlények és emlékmok ködországában bolyongva kereste a választ az őt kísértő kérdésre.

Kell mennie?, kérdezi Anna.

Mennem? Hová mennék?

Vécére. Ki kell mennie?

Ó. Vécére. Igen. Most, hogy mondja, azt hiszem, jó ötlet lenne.

Segítsek vagy egyedül is megy?

Még nem tudom. Hadd próbáljam meg, és majd kiderül.

Anna elfordítja neki a fehér porcelán kilincsgombot, és az ajtó kinyílik. Mr. Blank becsoszog a fehér, ablak-

talán, fekete-fehér csempepadlós helyiségbe, aztán Anna beteszi mögötte az ajtót, Mr. Blank pedig csak áll ott, nézi a fehér vécét a falnál, és hirtelen magány tör rá, Annát akarja maga mellett. Végül azt suttogja: Szedd össze magad, vénember. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek. Mégis, ahogy odacsoszog a vécéhez, és leengedi a pizsamanadrágját, iszonyú sírhatnékja támad.

A pizsamanadrág a bokájáig csúszik; leül az ülőkére; hólyagja és belei felkészülnek, hogy evakuálják a felgyűlt folyékonyabb és tömörebb anyagokat. Péniszéből vizelet csordul, végbélnyílásából egy, majd még egy hurka pottyan ki, és olyan jó érzés könnyíteni magán, hogy el is felejtí a szomorúságot, ami az előbb erőt vett rajta. Hát persze hogy egyedül is megy, mondja magában. Kiskora óta csinálja, ha hugyozásról és szarásról van szó, ő is van olyan ügyes, mint bárki. Sőt még a seggtörlésben is szakértő.

Hagyjuk meg Mr. Blanknak ezt a pillanatnyi arroganciát, mert bár a művelet első felét sikeresen végrehajtja, a második fele már korántsem megy olyan simán. Gond nélkül felemelkedik az ülőkéről és leöblíti a vécét, ám ekkor rájön, hogy a pizsamanadrág a bokájánál maradt, ahhoz, hogy fel tudja húzni, le kell hajolnia vagy guggolnia, és megfogni. Ma se a lehajolást, se a guggolást nem szívesen próbálná ki, a kettő közül mégis az első-től tart jobban, hiszen ha leengedi a fejét, könnyedén el-

veszítheti az egyensúlyát, és attól tart, ha ez megtörténik, előrezuhan, és akár be is törheti a kobakját a fekete-fehér csempéken. Tehát úgy dönt, hogy a guggolás a kisebb veszély, habár cseppet sem biztos benne, hogy a térdei bírni fogják az erőfeszítést. Ezt sosem tudjuk meg. A vécéöblítés hangjából ugyanis Anna azt feltételezhette, hogy Mr. Blank elvégezte a feladatot, mert kinyitja az ajtót, és belép a fürdőszobába.

Az ember azt hinné, Mr. Blank zavarba jön, hogy ilyen kompromittáló helyzetben találják (lecsúszott nadrággal, csupasz, vézna lábai közt lógó ernyedt pénisszel), pedig nem ez a helyzet. Mr. Blank nem szégyenlősködik Anna előtt. Sőt örül, hogy a nő látja, amit lát, és ahelyett hogy gyorsan leguggolna felhúzni a pizsamanadrágot, elkezdi kigombolni a kabátot is.

Szeretnék megfürödni, mondja.

Kádban vagy csak mossam le?

Nekem mindegy. Döntsön maga.

Anna az órájára néz. Akkor csak letörlöm. Későre jár, még fel kell öltöztetnem és bevetni az ágyat.

Eddigre Mr. Blank levette a pizsamafelsőt, és kibújít a papucsból. Annát nem hozza zavarba az öreg meztelen teste, odamegy a vécéhez, leengedi a fedelét, és megpaskolja, jelezve Mr. Blanknak, hogy üljön le. Az leül, Anna pedig mellé telepszik a kád szélére, megengedi a meleg vizet, és alátart egy fehér mosdóruhát.